

ISSN 1584-4404

Yearbook of the George Barițiu History Institute of Cluj-Napoca Series *Humanistica*

humanistica.ro

Ipostaze ale femeii în perioada interbelică în revista „Flori de crin”. Realități specifice

Florența Lozinsky

How to cite this article:

Lozinsky, Florența (2025) *Ipostaze ale femeii în perioada interbelică în revista „Flori de crin”. Realități specifice*, Yearbook of the George Barițiu History Institute of Cluj-Napoca, Series Humanistica, Vol. 23, pp. 179–200. DOI: 10.5281/zenodo.17655150

© 2025: The Publishing House of the Romanian Academy.
Humanistica Yearbook is published online since 2003.
Submit your article to Humanistica Yearbook: secretariat.dcsu@acad-cj.ro

IPOSTAZE ALE FEMEII ÎN PERIOADA INTERBELICĂ ÎN REVISTA „FLORI DE CRIN”. REALITĂȚI SPECIFICE

Florența Lozinsky¹

***Abstract:** HYPOSTASES OF WOMEN IN THE INTERWAR PERIOD IN THE „FLORI DE CRIN” MAGAZINE: SPECIFIC REALITIES. Starting from the premise that “reality is socially constructed” (Berger & Luckmann, 1999), this study examines the ways in which femininity was configured and represented in the interwar period through the Transylvanian magazine *Flori de Crin* (1932–1936). The analysis highlights the central hypostases attributed to women – mother, wife, educator, mediator of morality and faith, guardian of national identity, but also subject to the tensions of modernity (fashion, dance, emancipation). These roles are articulated in relation to two complementary missions: an indirect apostolate exercised in the family, and a direct apostolate institutionalized through women’s associations and charitable initiatives. As a religious-literary experiment within the interwar press, *Flori de Crin* shaped a symbolic universe in which the ideal of the virtuous and active woman was consolidated, simultaneously reflecting and influencing the dynamics of the women’s emancipation movement in Transylvania.*

***Keywords:** Women Emancipation; Interwar Romania; Literary Magazines; Transylvania.*

O sintagmă pe care o regăsim la specialiștii în științele sociale este aceea că „lumea se află într-o perpetuă transformare”, influențând și modul în care oamenii percep realitatea socială. Sociologii Peter Berger și Thomas Luckmann, prin lucrarea *Construirea socială a realității* (1999), au adus o perspectivă nouă asupra modului în care societatea poate fi înțeleasă, și implicit realitatea socială a fost percepută ca produs al interacțiunii dintre indivizi. Prin gesturi, limbaj și instituții, oamenii creează reguli, structuri și semnificații care, în timp, se supun schimbării. Conceptele de moralitate, normalitate, adevăr sunt construcții culturale supuse transformărilor de percepție de către cei care participă la viața socială. Totodată, realitatea socială este trăită la nivel individual ca experiență colectivă. De pildă, noțiunea de „familie”, „comunitate” sau „națiune” nu are același înțeles pentru toți actorii sociali, dar ele funcționează ca repere sociale general acceptate, care oferă sentimentul de apartenență și integrare în societate.

¹ Department of Socio-Human Research, “George Barițiu” History Institute of the Romanian Academy, Cluj-Napoca; ORCID: 0009-0002-9065-6283.

În acest context, în studiul nostru conceptul de comunicare îmbracă o formă particulară, vizând perioada interbelică, marcată printre altele de un puternic curent de emancipare a femeii. Obiectul central al analizei noastre îl reprezintă identificarea ipostazelor în care se regăsește femeia în perioada interbelică prin intermediul revistei *Flori de Crin* (1932–1936)², de factură feministă. Mișcarea culturală de modernizare a femeii române a început încă din timpul Revoluției de la 1848, iar mișcarea feministă din Transilvania a prins contur sub titulatura de Asociații de femei. Prima asociație a femeilor române a apărut sub numele de „Reuniunea femeilor române” la Brașov, în martie 1859. Au luat naștere comitete sau societăți ale femeilor în mai multe orașe transilvănene³, printre care și Șimleul Silvaniei (1881), activitatea Reuniunii⁴ femeilor sălăjene fiind de interes particular pentru studiul de față. Scopul societăților de femei a fost acela de a facilita educația în rândul maselor largi de oameni, unde accesul la educație și dobândirea unor drepturi civile și politice au reprezentat puncte importante din programul mișcării feministe din România.

În peisajul cultural al Transilvaniei interbelice, *Flori de Crin* nu reprezintă însă un caz izolat, ci se înscrie într-o rețea mai amplă de publicații feminine – precum *Revista Femeii* de la Cluj, *Gazeta Femeilor Române* sau almanahurile Reuniunilor Femeilor Române din diverse centre transilvănene –, care, deși nu asumau întotdeauna un feminism radical, au susținut constant idealul emancipării prin educație, cultivarea moralității și implicarea civică a femeii, configurând astfel ipostazele multiple ale feminității moderne între tradiția familială și aspirația către un rol social activ.

În anul 1932 (A. Rus, 2011/1) se tipărește prima revistă feminină din Sălaj – *Flori de Crin* –, al cărei ideal (M. Popa, 1994) declarat a fost ridicarea nivelului moralității și cultivarea virtuților femeii (soție sau mamă), de a fi îndrumar pentru soți, iar pentru fete hrană sufletească și călăuză dreaptă și sigură în viață. Revista *Flori de Crin* s-a publicat la Șimleu-Silvaniei, sub îndrumarea părintelui arhidiacon-protopop Teofil A. Bălibanu⁵, însumând un număr de 34 de apariții în numere lunare simple, duble sau chiar cvadruple, totalizând un număr de 615 pagini, pe care le redăm într-un mod sintetic în următorul tabel.

² Alte publicații feministe românești care au apărut în spațiul transilvănean: *Lumina femeii* (1922–1923, Cluj), *Calendarul femeii* (1927, 1929–1931, publicat anual de Reuniunea Femeilor Creștine Române din Cluj), *Revista femeilor române* (1938, Câmpeni-Turda), *Femeia satelor* (1935–1939, Deva). O perspectivă exhaustivă asupra publicisticii feministe vezi pe: https://ro.wikipedia.org/wiki/Lista_publica%C8%9Bilor_feministe_rom%C3%A2ne%C8%99ti.

³ Lugoj (1863), Abrud (1865), Mediaș (1870), Turda (1880), Sibiu (1881), Arad (1884), Hunedoara (1886), Cluj (1888) etc., vezi Marin Pop – director Muzeul Județean de Istorie și Artă Zalău-Mișcarea culturală feministă din Sălaj pe <https://muzeuzalau.ro/miscarea-culturala-feminista-din-salaj/>.

⁴ Cu ocazia celei de a 43-a adunări generale a Reuniunii Femeilor Române Sălăjene din Șimleul-Silvaniei, desfășurată la 1 decembrie 1924, solicită primirea reuniunii sub Înaltul Patronaj al M.S. REGINA Maria, acord obținut în 19 februarie 1925, vezi: <https://muzeuzalau.ro/miscarea-culturala-feminista-din-salaj/>.

⁵ Teofil Andrei Bălibanu (1906–1964) autor al unei cărți despre cultul Preasfintei Inimi a lui Isus (1947), mort în închisoarea din Aiud – vezi Vasile Romul Pop, *Chemare la un parastas spiritual*, în „Caietele Silvane”, 2014, nr. 5, p. 35–36.

Tabelul 1

Structura pe ani a aparițiilor revistei *Flori de Crin*

An de apariție	Număr apariții ale revistei „Flori de Crin” pe an							
	Total		Nr. lunare		Nr. duble		Nr. cvadruplu	
	Apariții/an	Nr pag. pe an	Nr. apariții	Nr. lunar	Nr. apariții	Nr. lunar	Nr. apariții	Nr. lunar
1932	5	87	4	1;2;3;6	1	4-5	-	-
1933	8	147	6	1;2;3;4;7;10	2	5-6;8-9	-	-
1934	7	140	5	1;2;3;6;10	2	4-5;7-9	-	-
1935	9	131	8	1;2;3;4;7;8;9;10	1	5-6	-	-
1936	5	110	2	1;4	2	2-3;5-6	1	7-10

Analiza distribuției numerelor revistei *Flori de Crin* între 1932 și 1936 relevă o dinamică editorială complexă, dependentă de resursele materiale și de capacitatea organizatorică a redacției. Anul inaugural (1932) marchează un debut modest, cu doar cinci apariții și un total de 87 de pagini, majoritatea sub forma numerelor lunare, la care se adaugă o apariție dublă (nr. 4–5). Această formulă reflectă încărcătura specifică începuturilor, cu o producție încă experimentală.

Apogeul ritmicității editoriale este atins în 1935, când revista apare de nouă ori pe parcursul anului (131 de pagini), dintre care opt numere lunare și unul dublu, semn că redacția a reușit să atingă o frecvență aproape regulată, apropiindu-se de modelul ideal al periodicelor culturale. Totuși, volumul de pagini publicate nu depășește nivelul anilor 1933–1934, când revista tipărește între 140 și 147 de pagini anual, dar cu un număr mai redus de apariții (7–8). Aceasta sugerează o tendință de a concentra materialele într-un număr mai consistent, prin formule duble, pentru a menține echilibrul între regularitate și consistență.

Ultimul an (1936) este marcat de o reducere a ritmului și a volumului: doar cinci apariții și 110 pagini, dintre care două numere duble și un număr cvadruplu (7–10). Această strategie editorială de comprimare indică dificultăți crescânde – probabil financiare și organizatorice – care prefigurează încetarea publicației.

În ansamblu, evaluarea tabelului confirmă caracterul neregulat, dar adaptabil al revistei: dacă între 1933 și 1934 se remarcă un echilibru între volum și frecvență, 1935 marchează intensitatea maximă a aparițiilor, iar 1936 evidențiază declinul structural. Prin urmare, *Flori de Crin* a oscilat între dorința de a păstra ritmicitatea lunară și constrângerea de a apela la formule editoriale suplative (numere duble sau cvadruple), fapt ce reflectă tensiunea dintre idealul unei reviste culturale stabile și realitățile materiale ale interbelicului românesc.

Publicarea cu regularitate a revistei de cultură și spiritualitate creștină *Flori de Crin* s-a datorat efortului susținut al părintelui arhidiacon-protopop Teofil A. Bălibanu, care a promovat constant revista în rândul credincioșilor. Modalitatea de abonare a fost inițial gestionată cu multă îngăduință, apelându-se la buna credință a cititorilor, însă această practică a fost ulterior revizuită, pe fondul constatării unor abateri de la moralitate în rândul unor beneficiari. Acest detaliu reflectă nu doar exigențele administrative ale publicației, ci și încercarea redacției de a asocia disciplina financiară cu virtutea morală, într-o perioadă în care presa confesională îmbina aspectele materiale cu cele spirituale.

Caseta redacțională a revistei menționează componența echipei editoriale: redactor responsabil – p. Teofil A. Bălibanu, secretari de redacție – Emilia Ille și Iuliu Boțan, respectiv administrator – profesoara Cornelia Petrișin⁶. În ultimul an de apariție al revistei, informațiile redacționale consemnează doar redactorul și administratorul publicației. Această modificare poate fi interpretată ca o restrângere a resurselor editoriale și, totodată, ca un semn al dificultăților de continuitate cu care se confruntau revistele locale în perioada interbelică.

Concepută în spirit religios, revista *Flori de Crin* și-a ales ca patroană spirituală pe Sfânta Tereza cu Pruncul Isus, cunoscută pentru înțelegerea și iubirea nemărginită față de cei rătăciți de la învățăturile creștine, deviza sa „Vocația mea, iubirea” constituind un reper moral pentru întreaga publicație. Alegerea acestei figuri spirituale denotă dorința redacției de a oferi cititoarelor un model de feminitate creștină, definit prin compasiune, sacrificiu și devoțiune. Antetul revistei evidențiază, de asemenea, câteva apoftegme cu valoare simbolică, plasate sub denumirea publicației: în partea stângă, motto-ul „Nihil sine Deo”⁷ (Mancaș, 2003) și o siglă circulară cu inscripția „In hoc signo vinces”⁸, însoțită de o cruce în centru; în partea dreaptă, formula „Lăudat să fie Isus!”⁹. Prin aceste însemne vizuale și textuale, colegiul redacțional reafirma convingerea că doar prin credință și nădejde în Dumnezeu femeile puteau veghea asupra bunăstării morale a familiei și a comunității.

Din punct de vedere al conținutului, revista *Flori de Crin* se remarcă prin diversitate tematică: articole, eseuri, nuvele, fragmente de roman, poezii, la care se adaugă, spre final, rubrici precum: *Bibliografie*, *Scrisori*, *Răspunsuri*, *Poșta redacției* și *Poșta administrației*. Acestea erau concepute pentru a stimula dialogul și pentru a aduce clarificări publicului cititor, însă analiza noastră a relevat că unele rubrici au lipsit în anumite numere, fapt explicat de redacție prin întârzierea materialelor trimise. Structura variabilă a revistei sugerează o flexibilitate editorială, specifică publicațiilor cu resurse limitate, dar și dorința de a răspunde prompt la nevoile și preocupările comunității de cititori.

Un aspect deosebit de semnificativ îl reprezintă apelul adresat publicului feminin în cadrul rubricii *Poșta redacției*: „Avem nevoie de colaboratori și din rândul femeilor” (*Flori de Crin*, 1932, nr. 2, p. 15). Această invitație adresată explicit femeilor nu era doar o strategie editorială, ci și o expresie a dorinței de a implica mai activ cititoarele în viața culturală și de a le oferi vizibilitate în spațiul public. În acest fel, revista a funcționat atât ca instrument de educație moral-religioasă, cât și ca platformă de afirmare a vocilor feminine, contribuind la configurarea ipostazelor multiple ale femeii interbelice.

⁶ O analiză a acestei reviste a se vedea și la Fănel Teodorașcu, *Problema afirmării personalității feminine comentată în ziarele epocilor trecute*, în „Limba română. Revistă de știință și cultură”, Chișinău, nr. 3–4, 2018, p. 163.

⁷ În traducere „Nimic fără Dumnezeu” – reflectă un principiu politic și moral al Familiei Regale din România – înscris pe emblemele statului între anii 1867–1947.

⁸ Se traduce „Sub acest semn vei învinge”, sub semnul crucii vei fi învingător.

⁹ Salutul tradițional catolic.

Întrucât *Flori de Crin* se definea ca revistă feminină, am considerat necesară investigarea ponderii colaboratoarelor femei din totalul contributorilor, datele fiind sintetizate în tabelul de mai jos.

Tabelul 2

Statistica/numărul femeilor care au contribuit/scriș
în fiecare număr/an al revistei „Flori de Crin”

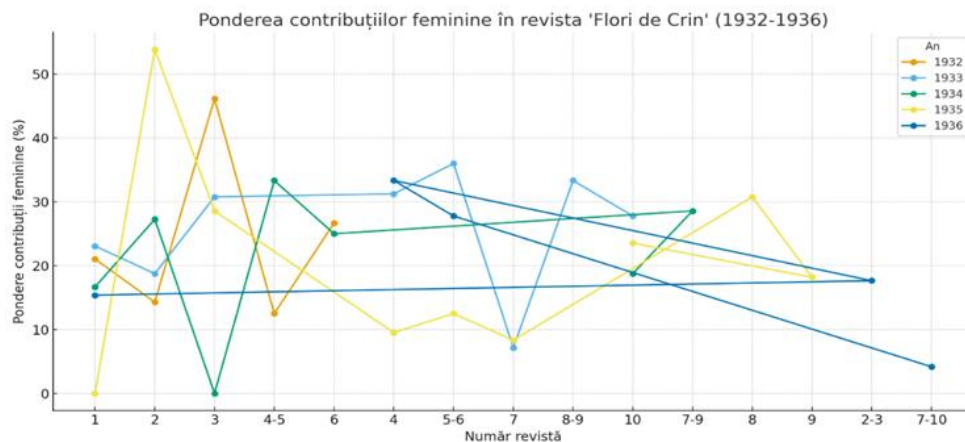
An	Numărul curent al revistei / nr. femei titulari pe fiecare nr. al revistei/ nr. total articole									
1932	Nr. rev.	Nr.1	Nr.2	Nr.3	Nr.4-5	Nr.6				
	Femei/nr. art.	4/19	2/14	6/13	2/16	4/15				
1933	Nr. rev.	Nr.1	Nr.2	Nr.3	Nr.4	Nr.5-6	Nr.7	Nr.8-9	Nr.10	
	Femei/nr. art.	3/13	3/16	4/13	5/16	9/25	1/14	7/21	5/18	
1934	Nr. rev.	Nr.1	Nr.2	Nr.3	Nr.4-5	Nr.6	Nr.7-9	Nr.10		
	Femei/nr. art.	2/12	3/11	-/10	7/21	4/16	6/21	3/16		
1935	Nr. rev.	Nr.1	Nr.2	Nr.3	Nr.4	Nr.5-6	Nr.7	Nr.8	Nr.9	Nr.10
	Femei/nr. art.	-/13	7/13	4/14	2/21	2/16	1/12	4/13	2/11	4/17
1936	Nr. rev.	Nr.1	Nr.2-3	Nr.4	Nr.5-6	Nr.7-10				
	Femei/nr. art.	2/13	3/17	5/15	5/18	1/24				

Analiza tabelară a contribuțiilor feminine la revista *Flori de Crin* (1932–1936) evidențiază o prezență constantă, dar inegală a femeilor în raport cu numărul total de articole publicate. În primii ani de apariție (1932–1933), ponderea colaboratoarelor se menține relativ ridicată, cu vârfuri notabile în anul 1933 (de exemplu, numerele 5–6 cu 9 contribuții feminine dintr-un total de 25 de articole și numărul 8–9 cu 7 din 21). Această intensificare sugerează un moment de mobilizare mai accentuată a scriitoarelor în jurul revistei.

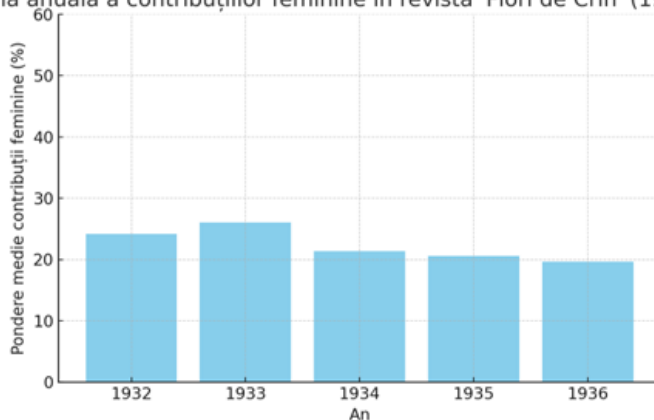
În schimb, în anii următori (1934–1935) se observă o diminuare și o fluctuație semnificativă a prezenței feminine, unele numere fiind lipsite de contribuții semnate de femei (ex. nr. 3/1934 sau nr. 1/1935). Această tendință indică atât dificultăți de menținere a colaborării regulate, cât și posibil impact al constrângerilor editoriale și sociale asupra participării femeilor.

Ultimul an de apariție (1936) marchează o reducere vizibilă a numărului de colaboratoare (doar o contribuție feminină la numerele 7–10 din totalul de 24 de articole), ceea ce confirmă un declin al implicării active a femeilor în procesul publicistic, poate pe fondul scăderii resurselor revistei și al restrângerii orizontului ei de difuzare.

În ansamblu, datele arată că, deși revista *Flori de Crin* se declara o publicație feminină și a lansat apeluri explicite către cititoarele sale, participarea efectivă a femeilor ca autoare a oscilat, rămânând într-o relație de dependență față de contextul socio-cultural și de capacitatea redacției de a mobiliza resurse intelectuale feminine în perioada interbelică, fapt ce se poate observa și din reprezentarea grafică a ponderii contribuțiilor feminine în revistă.

Media anuală a contribuțiilor feminine în revista 'Flori de Crin' (1932-1936)

La un calcul al mediei anuale a contribuțiilor feminine în revista *Flori de Crin*, rezultatele au evidențiat următoarea distribuție: 1932 – 24,1%, 1933 – 26,0% (vârful implicării feminine), 1934 – 21,4%, 1935 – 20,6% și 1936 – 19,7%. Graficul aferent arată o creștere inițială (1933), urmată de o scădere treptată, ceea ce confirmă faptul că implicarea femeilor a cunoscut un moment de intensitate, dar s-a diminuat constant până la încetarea apariției revistei. Datele subliniază caracterul fluctuant al colaborărilor feminine, cu un maxim înregistrat în anul 1933, urmat de un declin vizibil între 1934 și 1936. Dacă debutul revistei a consemnat o prezență relativ stabilă a colaboratoarelor (24,1%), reducerea progresivă a ponderii acestora în anii următori (21,3%–19,7%) sugerează dificultăți în mobilizarea resurselor intelectuale feminine și, probabil, o diminuare a interesului publicului-țintă. Din această perspectivă, dinamica participării demonstrează că, deși *Flori de Crin* se prezenta drept o publicație feminină și lansa apeluri explicite către cititoarele sale, contribuția efectivă a femeilor s-a menținut modestă și a înregistrat o tendință descendentă spre finalul perioadei interbelice.

În paginile revistei *Flori de Crin* se remarcă erudiția colaboratoarelor¹⁰, care semnează articole cu tematică diversă, de la texte de rugăciune și reflecții de educație religioasă, până la scrieri dedicate apostolatului feminin, puterii credinței, relației dintre feminism și familie, educației tinerilor, virtuților morale ale femeii sau implicării în cercurile culturale locale. De asemenea, o parte dintre aceste contribuții abordează personalități marcante ale culturii, precum și rolul social și pedagogic al învățătoarei. Între semnatare se numără: Filotea Dumbravă, Elena Dr. Aciu, Irina Berinde, Florica Sabadășiu, Viorica Deleanu, Melania (și sub pseudonim), Tincuța Murguleț, Livia Rebreanu-Hulea, Olivia A.V., „O învățătoare” (pseudonim al Susanei Panea), Victoria Diamandi, Adelina Istrate, Elena Pop Hossu-Longin, Tilly Anca, Sorica Vlădescu, Mia Frollo, Olivia Poruțiu, „Micuța Florilor”, „Doina de pe Mureș”, „Myriam”, Clara Iancu, Vera Calangiu, Maria Tarola, Aurelia Pop, Flavia, Otilia A. Meseșan, Maria Claudia, Rozalia Oprea, Victoria Dulfu, Liana Merișor, Sorica Procopiescu, Eugenia Mureșanu, Liana Merișanu și „Petronela”. Această paletă de nume și pseudonime indică o efervescentă intelectuală feminină și o deschidere către exprimarea identității într-un spațiu public controlat, dar totodată permisiv în privința diversității vocilor feminine.

Un element deosebit de relevant pentru interacțiunea dintre revistă și cititorii săi îl constituie rubrica *Răspunsuri*, menită să personalizeze dialogul redacției cu publicul. În declarația redacțională se precizează explicit: „vom da răspunsuri celor ce vor cere, în chestiuni care privesc mai ales viața religioasă. Orice abonat ori cetitor al nostru, poate să ne pună întrebări sau să ceară sfat, numai că întrebările să fie clare (nici prea lungi, nici prea scurte). [...] Suntem mai bucuroși a da răspunsuri celor ce cer lămuriri pentru o viață practică evlavioasă” (*Flori de Crin*, 1932, nr. 1, p. 19). Această rubrică reflectă rolul revistei ca instanță formativă și consultativă, situată la intersecția dintre morală, religie și viața cotidiană.

Diversitatea întrebărilor adresate redacției confirmă atât preocupările religioase, cât și dilemele sociale și culturale ale epocii. Exemplele variază de la aspecte de etichetă religioasă („care este salutul corect al preotului: «Lăudat să fie Isus» sau «Părinte/d-le Părinte?»”) și morală practică („cum se evită ocaziile de păcat?”, „este clevetirea un păcat?”, „o carte imorală otrăvește sufletul?”), până la teme legate de educația tineretului („masculinizarea fetelor”, „impactul excursiilor mixte”), relațiile de familie („ascultarea față de părinți sau față de Dumnezeu?”, „datoria nepoatei de a săruta mâna mătușii”), viața socială și culturală („să merg la bal?”, „despre sporturi feminine”, „ce înseamnă moda?”, „despre spiritism și fachiri”), precum și problematica statutului femeii („adevărata emancipare a femeii în ce ar consta?”, „impactul politicii în viața femeii”, „menirea femeii creștine”; PTA Bălbanu, 1932, nr. 1, p. 19). De asemenea, se discutau teme precum recunoștința, pocăința, postul, căsătoriile mixte sau rolul învățătoarei.

¹⁰ În caseta primului număr al revistei „Flori de Crin” sunt trecuți un număr de 40 de colaboratori, dar pe măsură ce revista înregistrează mai multe apariții, atunci și numărul colaboratorilor crește, depășind cifra de 50 de colaboratori.

Prin această rubrică se configurează nu doar un canal de comunicare între redacție și public, ci și o oglindă a mentalităților epocii, care surprinde tensiunile dintre tradiție și modernitate, dintre religios și laic, dintre aspirația la emancipare și păstrarea unui model de feminitate profund ancorat în valorile morale și creștine.

Rubrica *Răspunsuri* din revista *Flori de Crin*, prin diversitatea întrebărilor adresate și a răspunsurilor oferite cititorilor – de la dileme morale și religioase la probleme de educație, familie, viață socială și chiar emancipare feminină – se constituie într-un veritabil barometru al gândirii interbelice centrat pe năzuința de reconfigurare socială a femeii.

Modul nostru de investigare al revistei *Flori de Crin* vizează tematizarea subiectelor recurente în paginile publicației: femeia ca mediator, moralitate, virtute, familie, modernitate, națiune, vitrina cărților bune, practici spirituale, portrete moral feminine, prezența narativului, funcția pedagogică a școlii, barometrul mentalităților, apostolat, caritate și asociații feminine – toate conturând ipostaze ale emancipării femeii în perioada interbelică, în fapt realități specifice construite prin comunicare (T. Nădășan, 2009).

PROGRAMUL IDEOLOGIC ȘI MISIUNEA EDITORIALĂ

În anul inaugural 1932, revista *Flori de Crin* (1932, nr. 1, p. 3) își configurează un program editorial cu profil apologetic-moral și cu finalitate pedagogic-socială, într-un context perceput ca fiind tensionat de „criza morală și criza materială” și de infiltrarea unor „curente subversive – sub forme moderniste – [care] pătrund tot mai adânc în toate straturile societății” și „au început a pune stăpânire formală chiar pe biata femeie română”. Acest diagnostic de epocă așază proiectul revistei sub semnul restaurării morale și al disciplinării spirituale, cu accent pe femeie ca subiect central al reechilibrării vieții familiale și comunitare.

Binecuvântarea arhierescă a episcopului Valeriu Traian (1932, nr. 1, p. 2.) – plasată programatic în debutul publicației – funcționează drept act fondator și cartă misionară. Într-o logică a „trezirii” etice – „să ne trezim, căci două mari crize amenință lumea cu prăpăd: criza morală și criza materială” – textul legitimează o ecologie a virtuților și justifică apariția unei platforme periodice capabile să acționeze ca „amvon” modern: „Amvonul de azi, ce poate să pătrundă în toate ascunzișurile [...] este presa. Ne trebuie o presă creștină, o presă care să propovăduiască pe Isus și să apere femeia de cloaca imoralității, o presă feminină, o revistă feminină religioasă-literară, bazată pe principiile solide ale moralei creștine, iată ceea ce ne lipsește...”. Se definește astfel nu doar mediul de expresie, ci și finalitatea catehetică a publicației: presă, dar în același timp instrument pastoral și vector de normare a comportamentelor.

Programul editorial este, deopotrivă, doctrinar și axiologic. Pe de o parte, *Flori de Crin* revendică o neutră poziționare în raport cu partizanatul politic: „nu va face politică de partid, ci numai una: românească și creștinească”, fraternizând cu ethosul național-creștin. Pe de altă parte, își asumă un rol apologetic fără echivoc: „va fi o revistă apologetică-morală. Ea va susține,

promova, și apăra morala creștină și va lupta împotriva tuturor, cari – fătîș ori în ascuns, direct ori indirect – vor ataca singura morală adevărată: morala lui Hristos”. Această angajare polemică instituie o frontieră normativă între moralitatea creștină (unică și veridică) și formele de modernitate evaluate drept subversive sau decadente. Deviza „Nihil sine Deo” devine semn-cheie al identității editoriale și operator simbolic cu funcție de coeziune a întregului proiect cultural.

O dimensiune pastorală de proclamare religioasă, un discurs mobilizator adresat cititoarelor și o analiză critică a prezentului, toate articulate în scopul de a transforma „cuvântul în faptă” și de a fundamenta un proiect de restaurare morală și socială, întrucât „cauza crizei materiale este criza morală în care zace sărmana omenire sortită de două ori la piere: trupească și sufletească”. Relația causală dintre moral și material justifică o etică a responsabilității distribuită în rețele familiale și comunitare, iar femeia devine explicit agent al reparației morale: „Un rol puternic va avea aici femeia”. Prin urmare, teologia virtuții este translatată în sociologia rolurilor: presa – ca amvon – resemnifică practici cotidiene (modestie, cumpătare, castitate, disciplină a lecturii, politețe) într-o gramatică publică a comportamentului onorabil.

De notat este și construcția metodică a publicului. Apelul: „Toți câți simțiți românește și creștinește, întindeți mâna de ajutor revistei «Flori de Crin»” articulează un contract de comunitate morală între redacție și cititori, mobilizând capitalul de încredere al parohiei și al rețelelor profesionale. Publicul nu e doar receptor, ci co-agent în edificarea ordinii morale: prin abonament, contribuții, colaborări și propagare. În această logică, „nutremântul sufletesc” promis de revistă vizează formarea dispozițiilor (habitusuri morale) ale cititoarelor și ale familiilor lor, lansând un model de socializare în care feminitatea creștină este, simultan, normă și resursă pentru coeziunea socială.

Nu în ultimul rând, structura publicistică de la 1932 oferă o matrice hermeneutică pentru anii următori (1933–1936). Temele recurente – apologetica morală, mediatoriatul feminin în familie și comunitate, practicile spirituale (rugăciune, post), discernământul lecturii, critica frivolului (modă, dansuri, „miss-uri”) și responsabilitatea națională – se lasă citite ca extensii aplicative ale acestei charte inaugurale. Astfel, fiecare articol de fond, rubrică de răspunsuri sau serial literar funcționează, în esență, ca exemplu ori caz în interiorul unui regim de normativitate instalat din primul număr și condensat prin deviza „Nihil sine Deo”. Prin acest ansamblu arhitectural, *Flori de Crin* se instituie nu doar ca revistă în sens jurnalistic, ci ca dispozitiv pedagogic orientat spre consolidarea unei economii morale a vieții private și publice, în care femeia este chemată să joace rolul pivotului spiritual al familiei și, prin extensie, al națiunii.

FEMEIA MEDIATOR SPIRITUAL ȘI AGENT AL „APOSTOLATULUI” (DIRECT/INDIRECT)

Unul dintre cele mai pregnante registre tematice ale revistei *Flori de Crin* este acela al reprezentării femeii drept mediator spiritual între familie, biserică și

societate. În paginile sale se conturează un discurs prin care femeia este chemată să împlinească o misiune dublă: pe de o parte, un apostolat indirect, exercitat prin calitățile tradiționale de soție și mamă; pe de altă parte, un apostolat direct, realizat prin implicarea în activități caritabile și în societăți feminine, cu rol explicit de propagare a învățăturilor creștine.

Această poziționare reflectă o concepție larg răspândită în perioada interbelică, potrivit căreia femeia este responsabilă nu doar de educația religioasă a copiilor, ci și de menținerea coeziunii morale a întregului neam. Nu întâmplător, unul dintre articolele programatice ale revistei afirmă răspicat că „Datina, credința, spiritul de ordine și respectul proprietății trebuie să rămână izvoarele puterii noastre de propășire [...]. Paza lor în sânul familiei și al societății revine în bună parte și femeii ca soție, ca mamă și ca element tot mai activ în viața socială” (I. C. Cătuneanu, 1932, nr. 1, p. 8). Prin urmare, apostolatul feminin este fundamentat pe un triplu nivel: moral (virtuți individuale), familial (educația copiilor) și social (implicare comunitară).

Din perspectiva revistei, femeia este înzestrată cu un rol eminent formator. Ea este chemată să transforme pasivitatea în acțiune, să înfrunte criza morală prin exemplul personal și printr-un comportament caritabil. Astfel, se subliniază că „Virtuțile sunt armele, prin cari sufletul câștigă isbânda în luptele cu trupul” (Irina Berinde, 1932, nr. 1, p. 9). Virtuțile feminine nu rămân, însă, simple idealuri abstracte, ele se manifestă concret în viața de familie, în capacitatea femeii de a-l „ridica pe soț” sau, dimpotrivă, de a-l „arunca în prăpastie”, în funcție de principiile morale pe care le posedă. În acest sens, rolul educativ al femeii se extinde dincolo de sfera domestică și devine un instrument al reconstrucției sociale.

În aceeași cheie se inserează și dimensiunea caritabilă a apostolatului feminin. Revista subliniază în repetate rânduri că „faptele de milă creștinească” trebuie să fie nu doar acte individuale, ci și acțiuni colective, organizate în cadrul reuniunilor feminine. „Acțiunea caritabilă a femeii să producă ceva mare și durabil, ea trebuie organizată colectiv, prin asociații” (N. Brînzeu, 1932, nr. 4–5, p. 7). Aceste asociații – răspândite în Ardeal și Banat – sunt interpretate drept cadre instituționale de formalizare a zelului personal al femeilor. Deși structura lor poate fi interconfesională, esența lor rămâne aceeași: amplificarea misiunii spirituale a femeii și transformarea acesteia într-un factor de echilibru și solidaritate socială.

Este de remarcat faptul că discursul revistei nu propune o emancipare de tip secular sau politic, ci o emancipare prin moralitate și religie. „A scoate o revistă, pentru a ridica nivelul moralității prin femeie, moralizând-o întâi pe ea, este un gând acum împlinit [...] de la moralizarea femeii va atârna, în mare măsură, salvarea societății românești de criza morală pe care o manifestă” (V. Traian, 1932, nr. 1, p. 12). Astfel, emanciparea feminină este concepută ca un proces gradual de interiorizare a valorilor creștine, care ulterior se reverberează în familie și societate.

Așadar, imaginea femeii în revista *Flori de Crin* este aceea de apostol al moralității, capabilă să mijlocească între sacru și profan, între tradiție și modernitate, între familie și societate. Apostolatul feminin – fie indirect, prin

maternitate și educația copiilor, fie direct, prin asociații și activități caritabile – configurează un model de feminitate care îmbină pietatea cu activismul social, oferind astfel un răspuns specific interbelicului românesc la provocările crizei morale și spirituale a epocii.

MORALITATE, VIRTUTE ȘI CONȘTIINȚĂ

Un nucleu central al discursului revistei *Flori de Crin* este reprezentat de articularea unei etici feminine fundamentate pe moralitate, virtute și conștiință. Aceste concepte sunt prezentate nu doar ca idealuri teoretice, ci ca instrumente practice pentru regenerarea spirituală a individului și a societății interbelice. În paginile revistei, virtutea este descrisă ca armă de luptă spirituală, conștiința ca lege morală interioară, iar politețea ca disciplină a sinelui.

Virtutea apare în permanență ca forță activă, capabilă să susțină rezistența sufletului în confruntarea cu tentațiile lumii. „Virtuțile sunt armele, prin cari sufletul câștigă isbânda în luptele cu trupul” (Irina Berinde, 1932, nr. 1, p. 9) – afirmă unul dintre articolele programatice, punând accent pe rolul femeii de a interioriza aceste virtuți și de a le manifesta în viața de familie și în comunitate. Astfel, virtutea nu este concepută ca o abstracțiune, ci ca o practică zilnică, vizibilă în comportament, în atitudinea față de muncă, în grija pentru ceilalți și în modul în care femeia își exercită responsabilitățile materne și conjugale.

Alături de virtute, conștiința este înfățișată ca instanță interioară supremă, o „oglină” a sufletului, care reflectă starea morală a individului. Atât timp cât conștiința este „nepătată”, ea oferă o imagine clară a ființei interioare; în schimb, „adormirea” ei survine „prin trecerea repetată peste glasul ei” (I. Agârbiceanu, 1935, nr. 4, p. 5). Acest tip de discurs relevă un diagnostic moral aplicat societății interbelice: criza spirituală nu derivă doar din lipsuri materiale, ci mai ales din ignorarea conștiinței ca reper al binelui. Prin această interpretare, revista își asumă un rol pedagogic de a menține trează sensibilitatea morală a cititoarelor sale.

Pe un plan social mai concret, conceptul de politețe este ridicat la rang de normă morală. Textul precizează limpede: „Stăpânirea de sine este rădăcina moralității, deci politețea apără moralitatea” (E. Precup, 1932, nr. 3, p. 6). Aparent un cod de bune maniere, politețea este reinterpretată drept disciplină interioară, expresie a autocontrolului și a respectului față de ceilalți. În această perspectivă, politețea nu este doar o formă de conveniență socială, ci o condiție a ordinii morale, un mecanism prin care femeia contribuie la menținerea armoniei în familie și societate.

Prin îmbinarea acestor trei dimensiuni – virtutea ca armă, conștiința ca lege morală și politețea ca disciplină a sinelui – revista *Flori de Crin* propune un model integrat de moralitate feminină. Acesta reunește aspectul spiritual, cel psihologic și cel social, configurând o paradigmă educativă prin care femeia interbelică este chemată să devină atât păstrătoare a tradiției creștine, cât și agent activ al reînnoirii morale în cadrul comunității.

FAMILIE, MATERNITATE ȘI EDUCAȚIA CARACTERULUI

În discursul revistei *Flori de Crin*, familia este definită în mod constant drept nucleul de organizare socială și, totodată, spațiul privilegiat al formării morale. Această perspectivă corespunde unei viziuni tradițional-creștine, în care stabilitatea comunității se fundamentează pe unitatea familiei și pe capacitatea acesteia de a transmite valori durabile către noile generații. Maternitatea este investită cu o misiune fondatoare, fiind considerată sursa directă a structurii psihice și morale a copilului: „mentalitatea copilului este rezultatul potențial al sufletului matern” (Tincuța Murguleț, 1932, nr. 3, p. 4). În acest sens, rolul mamei nu se reduce la dimensiunea biologică a nașterii, ci implică o responsabilitate formativă, cu impact asupra întregii societăți.

Un element recurent în paginile revistei este valorizarea autorității afective maternelne, în opoziție cu raționalismul paternal. Se invocă astfel memoria culturală europeană, printr-o frază atribuită lui Goethe: „o vorbă a mamei mă liniștea mai mult ca toate argumentele filosofiei tatii” (Tincuța Murguleț, 1932, nr. 3, p. 4). Această referință consolidează ideea că mama exercită o influență emoțională și morală decisivă, mai eficientă decât autoritatea intelectuală a tatălui.

Retorica revistei conturează mama drept „inima familiei” și „centrul micii lumi” domestice, garant al ordinii și al armoniei cotidiene (Pr. Dr. Potcaș, 1933, nr. 8–9, p. 8). Prin iubirea și circumspecția sa, mama „idealizează... viața familiară” și conferă un sens simbolic și spiritual existenței domestice. Totodată, educația religioasă-morală devine un instrument fundamental în formarea caracterului copiilor: practica rugăciunii, participarea la spovedanie și la cuminecare sunt descrise ca modalități prin care copilul se apropie de valorile creștine. În plus, revista subliniază vigilența maternă față de lecturile copiilor, avertizând asupra pericolului moral pe care îl pot avea „cărțile otrăvitoare pentru suflet”.

Această reprezentare a mamei transcende cadrul familial restrâns și dobândește și o dimensiune patriotică, subliniată în mod explicit în articolele dedicate eroismului femeilor române. Mamele sunt celebrate nu doar ca educatoare ale copiilor, ci și ca formatoare de conștiințe naționale, „paznicele și cultivatoarele virtuților, care nasc și cresc eroi” (Elena Pop Hossu Longin, 1933, nr. 2, p. 3). În felul acesta, maternitatea este valorizată ca act cultural și național, care depășește granițele casei și participă activ la construcția identității colective.

MODERNITATE, MODĂ, DANS ȘI „DECADENȚĂ”

Un alt nucleu tematic constant în *Flori de Crin* îl reprezintă critica adresată modernității frivole, percepută ca sursă a decadenței morale și a dezrădăcinării spirituale. Revista semnalează cu îngrijorare „masculinizarea fetelor”, frecventarea „dancing-urilor”, proliferarea concursurilor de frumusețe („miss-urile”) și emergența

unui cult excesiv al corpului (P. T. A. Bălibanu, 1932, nr. 1, p. 19). Aceste fenomene, de inspirație occidentală, sunt privite ca simptome ale unei civilizații în criză, care pune în pericol stabilitatea morală a societății românești.

Critica este formulată adesea prin retorică ironică și interogații retorice, menite să sublinieze absurditatea noilor practici: „de când au devenit picioarele partea cea mai nobilă a trupului omenesc? Minte s-a coborât doar în picioare?” (Ep. Alexandru, 1933, nr. 1, p. 4). Totodată, discursul revistei apelează la argumente teologice, invocând Scriptura: „trupul este biserica Sfântului Spirit” (Ep. Alexandru, 1933, nr. 1, p. 4), ceea ce exclude expunerea corporalității în spațiul public.

Dansurile moderne sunt catalogate drept „josnice și înjositoare” (I. Vultur, 1932, nr. 2, p. 6), fiind percepute ca forme de corupere morală. În opoziție, revista recomandă cultivarea dansurilor tradiționale, considerate expresii autentice ale ethosului național și garanții ale păstrării „sufletului strămoșesc”. În acest contrast se poate observa opoziția mai largă dintre tradiție și modernitate, unde prima este valorizată drept spațiu al purității morale, iar cea de-a doua este percepută ca sursă de degradare.

Dincolo de dans, și moda este transformată într-un indicator moral. Îmbrăcămintea nu este privită ca simplu cod estetic, ci ca expresie a caracterului. Rezistența la tentațiile modernității este posibilă prin voință individuală și prin credință: „bunul Dumnezeu v-a dat... minte și judecată... ca să nu vă lăsați târâte” (Ep. Alexandru, 1933, nr. 1, p. 4). Astfel, revista propune o disciplină corporală bazată pe modestie, decență și continuitatea tradițiilor.

În ansamblu, critica modernității frivole în paginile revistei *Flori de Crin* configurează un discurs normativ în care femeia este chemată să respingă manifestările efemere ale modei și să își ancoreze identitatea în valorile creștine și naționale.

NAȚIUNE, RELIGIE ȘI MISIUNEA CIVICĂ A FEMEII

Un alt pilon discursiv al revistei *Flori de Crin* este interconectarea dintre religie și identitatea națională, cu femeia plasată în centrul acestei sinteze. Publicația formulează un program normativ în care datoria față de patrie este definită printr-un dublu registru: iubirea necondiționată și munca jertfelnică. Astfel, cititoarele sunt chemate să practice „iubirea dusă până la sacrificiul vieții” (Liana Merișanu, 1936, nr. 2–3, p. 10), înțelegând devotamentul național ca extensie a credinței creștine.

Ceea ce ne definește ca neam este credința în Dumnezeu, iar femeile prin datul lor trebuie să o manifeste în tot ce fac în familie și să aibă „dragoste sinceră față de tot ce-i sfânt” (Pr. V.G. Sima, 1935, nr. 9, p. 8), pentru că „sănătatea spirituală a unui om este [s.n. susținută și] direct proporțională cu iubirea lui Dumnezeu” (C.S. Lewis, 2017, p. 221).

Acest tip de discurs construiește o genealogie eroică a feminității, în care mamele, soțiile și fiicele sunt elogiuate pentru rolul lor istoric în sprijinirea bărbaților aflați pe front. Ele sunt prezentate drept păzitoare și cultivatoare de virtuți în sufletul pruncilor, eroii de mai târziu, iar sacrificiile acestora sunt ridicate la rang de pildă națională. Prin această narativizare, maternitatea și feminitatea dobândesc o valoare colectivă și identitară, depășind sfera domestică.

Un element remarcabil al acestui registru constă în integrarea modelului regal în același orizont al exemplarității religioase. Revista descrie comportamentul liturgic al regelui cu accente laudative, surprinzând „sfânta reculegere” a monarhului în timpul slujbei, atenția acordată ritualului și atitudinea meditativă (N. Brînzeu, 1935, nr. 1, p. 4). Astfel, imaginea monarhului devine un model simbolic, menit să întărească ideea că fidelitatea religioasă și devotamentul civic sunt inseparabile.

În ansamblu, *Flori de Crin* configurează o retorică a misiunii civice a femeii, în care credința se împletește organic cu patriotismul. Femeia este chemată să insuflă copiilor valori naționale și religioase, să-și asume un rol activ în formarea morală a comunității și să devină garant al continuității neamului prin sacrificiu și educație. Această poziționare reflectă specificul interbelic românesc, unde religia, identitatea și civismul erau percepute ca părți ale aceluiași proiect de rezistență culturală și morală.

LECTURĂ, PRESĂ ȘI „VITRINA CĂRȚILOR BUNE”

Problematika lecturii ocupă un loc aparte în paginile revistei *Flori de Crin*, mai ales în contextul în care „criza morală” a epocii era asociată cu proliferarea unor texte considerate nocive pentru suflet. Publicația propune cititoarelor criterii de discernământ cultural, formulate prin opoziția „lectura bună vs. lectura rea” (Dr. N. Flueraș, 1934, nr. 6, p. 11). În acest sens, lectura nu este percepută ca un act neutru, ci ca un instrument formator, cu impact direct asupra vieții spirituale și morale.

Pentru a răspunde acestei provocări, redacția propune instituționalizarea unei rubrici dedicate – „Vitrina cărților bune” – care să ofere modele de lectură congruente cu spiritul creștin și să sprijine consolidarea unei prese morale. În această logică, presa însăși este reinterpretată drept „amvon modern”, capabil să răspândească valorile creștine într-un mod mai eficient și mai accesibil decât predica tradițională (Dr. N. Flueraș, 1934).

Discursul revistei plasează lectura într-un cadru mai larg al rezilienței culturale și naționale, invocând cele două pârghii fundamentale care au susținut istoria românilor: „Dumnezeu și libertate” (S. Vlădescu, 1934, nr. 6, p. 11). Prin acest apel la tradiția strămoșească, lectura bună este valorizată ca practică dublă – de cultivare interioară și de apărare a identității naționale.

Astfel, funcția lecturii și a presei depășește rolul de informare: ele sunt convertite în instrumente ale restaurării morale și ale consolidării coeziunii sociale.

Pentru femeile interbelice, aceste instrumente capătă o valoare specială, deoarece le oferă posibilitatea de a-și exercita apostolatul cultural și moral atât în familie, cât și în comunitate.

PRACTICI SPIRITUALE: RUGĂCIUNE ȘI POST

În tematica revistei *Flori de Crin*, practicile spirituale ocupă un loc fundamental, fiind considerate expresii concrete ale unei vieți religioase autentice. Rugăciunea și postul nu sunt prezentate ca simple exerciții de tradiție, ci ca forme de energie spirituală, capabile să restructureze sufletul și să regenereze viața socială. Un text programatic susține ipoteza că rugăciunea „redă inimii nădejdea, curajul și mângâierea” (E. Mureșanu, 1936, nr. 4, p. 5), indicând rolul ei de terapie spirituală într-o epocă percepută ca profund marcată de o criză morală și socială.

În același registru, postul este valorizat nu doar ca abținere trupească, ci și ca disciplină interioară, menită să ordoneze afectele și să diminueze patimile. „Înfrânarea patimilor și a poftelor... și a închipuirii” (S. Chișiu, 1934, nr. 2, p. 7–8) este descrisă ca esență a postului autentic, subliniind faptul că adevărata asceză nu se limitează la corporalitate, ci include dimensiunea sufletească. Această interpretare denotă un transfer al practicii religioase de la nivel exterior la cel interior, dinspre ritual spre formare etică.

Revista semnaleză, totodată, obstacolele care împiedică practicarea autentică a acestor discipline spirituale. Lenevia și indiferența sunt identificate drept pericole majore, capabile să blocheze viața religioasă și să slăbească fibra morală a comunității. Ca soluție, se recomandă „luminarea minții” prin ascultare și printr-o formare religioasă constantă, ce trebuie să înceapă în familie și să fie consolidată prin educație școlară și prin contact permanent cu valorile creștine.

Astfel, practicile spirituale sunt prezentate ca tehnologii ale sinelui, prin care femeia – și implicit întreaga comunitate – își poate cultiva o disciplină interioară menită să combată fragilitățile societății interbelice. Rugăciunea și postul sunt valorizate simultan ca exerciții personale de pietate și ca practici cu impact colectiv, orientate către restaurarea echilibrului moral al națiunii.

PORTRETE MORAL-FEMININE ȘI „FEMEIA VREDNICĂ”

O altă tematică centrală a revistei *Flori de Crin* o constituie elaborarea unui ideal tip de feminitate, prin construcția unor portrete moral-normative. Revista conturează imaginea „femeii vrednice”, descrisă ca „virtuoasă, activă, prevăzătoare, econoamă, devotată, amabilă, religioasă”, capabilă să își îndeplinească în mod exemplar rolurile de gospodină, păzitoare a vetrei, soție și mamă (Pr. T. Dr. Potcaș, 1935, nr. 10, p. 10). Această definiție concentrează

un set de calități care articulează atât dimensiunea domestică, cât și cea spirituală a feminității.

Pentru a întări caracterul normativ al acestui model, revista recurge la metafore ale navigației, menite să ofere o imagine plastică a vieții morale. „Fie vâsla ei credința, iar cârmaciul ei Hristos” (Pr. T. Dr. Potcaș, 1935, nr. 10, p. 10) – se afirmă, punând accent pe necesitatea ca direcția existențială a femeii să fie orientată de valorile creștine. Această imagine metaforică sugerează atât stabilitatea, cât și dinamica vieții morale, în care credința și evlavia funcționează ca forțe de ghidare și de echilibrare.

De asemenea, revista valorifică în mod constant referințe scripturale pentru a legitima acest ideal. Astfel, este reluată ideea paulină potrivit căreia „evlavia este de folos” atât în viața de acum, cât și în cea viitoare (Pr. T. Dr. Potcaș, 1936, nr. 1, p. 9). În același timp, opusul acestui model – lenevia – este denunțat prin intermediul unor pilde, menite să ofere exemple concrete de decădere morală și să întărească necesitatea unei vieți active și disciplinate.

Prin aceste portrete moral-feminine, revista construiește un canon al feminității virtuoză, care depășește descrierea psihologică și devine un instrument normativ. Femeia este chemată să se identifice cu acest ideal, să își modeleze comportamentele în funcție de el și să transmită acest set de valori copiilor și comunității. În felul acesta, „femeia vrednică” devine atât reper spiritual, cât și factor de stabilitate socială, ilustrând modul în care discursul moral creștin se articulează cu proiectul educațional și comunitar al revistei.

PREZENȚA NARATIVULUI: ROMANUL *VIAȚA*

Prezența constantă a romanului *Viața* de Sabin G. Truția în paginile revistei *Flori de Crin* (1932–1936) poate fi interpretată ca o strategie deliberată de a utiliza literatura narativă drept laborator moral. Narațiunea, care urmărește destinul unei familii marcate de aranjamente matrimoniale bazate pe calcul social și pecuniar, dramatizează în mod exemplar negocierea dintre valoare și interes, dintre afect autentic și presiunea capitalului simbolic și material.

Intriga – o căsătorie aranjată împotriva dorinței fiicei de moșier, soldată cu eșecul financiar și moral al familiei – are funcția de a pune în scenă procesul de decădere a valorilor atunci când banii și statutul prevalează în fața demnității și autenticității afective. Finalul tragi-comic (moartea moșierului de inimă rea și descoperirea ipotecării moșiei) nu este doar o încheiere narativă, ci un act pedagogic, menit să transmită cititorilor o lecție despre precaritatea aranjamentelor sociale nesuținute de moralitate și despre fragilitatea unei ordini familiale construite pe interese materiale.

Astfel, serializarea romanului pe parcursul mai multor ani de apariție ai revistei capătă valoare de cateheză culturală, integrându-se în programul mai larg de edificare morală al publicației. *Viața* devine un exemplu de exemplificare narativă, prin care cititorii sunt puși în situația de a recunoaște consecințele opțiunilor eronate și de a interioriza modelul unei vieți ordonate de virtuți creștine și de respect pentru

structura familială tradițională. Literatura, în acest sens, nu este ornament, ci vehicul de moralizare colectivă, un substitut al prediciei prin intermediul ficțiunii.

FUNCȚIA PEDAGOGICĂ A ȘCOLII ȘI FIGURA „ÎNVĂȚĂTOAREI”

Un alt registru recurent în paginile revistei *Flori de Crin* este valorizarea funcției pedagogice a școlii și construcția unei figuri ideale a femeii-învățătoare. Aceasta este conceptualizată ca „mamă a mamelor”, investită cu o misiune comunitară de amploare: „a strânge mamele”, „a lumina mințile” și a oferi un model de evlavie practică, sintetizat prin deviza „Cu Dumnezeu înainte!” (Florica Sabadășiu, 1936, nr. 2–3, p. 13).

Discursul revistei sugerează că învățătoarea nu este doar agent al educației școlare, ci și un lider moral și spiritual al comunității rurale, responsabilă de cultivarea conștiințelor și de menținerea echilibrului social. În acest sens, școala devine un laborator al civilizației, în care femeia-educatoare mediază între valorile tradiționale și imperativele modernizării.

Un exemplu concret este promovarea Școlii de menaj Sfânta Tereza din Cluj, considerată instrument al igienei sociale și al „ridicării nivelului de viață” prin transmiterea de cunoștințe legate de sănătate, igienă, gospodărie și morală creștină. Această instituție este prezentată ca având efecte modernizatoare asupra traiectoriilor feminine, pregătind tinerele fete nu doar pentru rolul domestic, ci și pentru implicarea în comunitate.

Astfel, distingem un demers din partea redacției de a articula în paginile revistei o pedagogie a feminității care îmbină rolul domestic (gospodină, mamă) cu rolul civic și moral (educatoare, lider spiritual), într-un orizont în care școala devine atât spațiu de instruire, cât și arena formării morale colective.

RUBRICILE INTERACTIVE ȘI „BAROMETRUL MENTALITĂȚILOR”

O dimensiune deosebit de semnificativă a revistei *Flori de Crin* este reprezentată de rubricile interactive, în special rubrica *Răspunsuri*. Aceasta instituie un adevărat dispozitiv de consultanță moral-religioasă, în cadrul căruia redacția se angajează explicit: „vom da răspunsuri celor ce vor cere... în chestiuni care privesc mai ales viața practică evlavioasă” (P. T. A. Bălibanu, 1932, nr. 1, p. 19).

Analiza conținutului acestei rubrici dezvăluie un chestionar al epocii, care acoperă o gamă largă de problematici: de la etichetă religioasă (salutul preotului, raportul dintre ascultarea de părinți și ascultarea de Dumnezeu), la moravuri sociale (baluri, sporturi feminine, „ocaziile de păcat”), la controverse culturale (spiritismul, moda, căsătoriile mixte, „miss-urile”), până la interogații despre statutul femeii („adevărata emancipare”, drepturile femeii, relația dintre femeie și politică).

Prin densitatea și diversitatea acestor interogații, rubrica funcționează ca un veritabil barometru al mentalităților colective, în care se reflectă tensiunile epocii dintre tradiție și modernitate, dintre religios și laic, dintre identitatea feminină

tradițională și aspirațiile emancipatoare. În același timp, răspunsurile oferite de redacție constituie o tentativă de normare morală, menită să ofere ghidaj și să reafirme poziția revistei ca instanță de autoritate spirituală și educativă.

Astfel, aceste rubrici interactive nu reprezintă doar un spațiu de dialog, ci și un mecanism disciplinar subtil, prin care se cartografiază preocupările cititorilor și se direcționează comportamentele către un model de viață creștină și morală. Ele atestă, de asemenea, faptul că *Flori de Crin* nu a fost o simplă publicație de opinie, ci o instituție de formare a conștiinței publice feminine în perioada interbelică.

APOSTOLAT, CARITATE ȘI ASOCIAȚII FEMININE

Unul dintre nucleele conceptuale cele mai persistente în paginile revistei *Flori de Crin* este acela al apostolatului feminin, care apare atât în registru indirect (în familie, ca soție și mamă), cât și în registru direct (prin acțiuni comunitare și implicare în organizații). Apostolatul este înțeles ca misiune spirituală și morală, prin care femeia devine propagator al învățăturilor biblice și instrument al regenerării morale colective. Redacția insistă asupra faptului că demnitatea de mamă conferă femeii un statut special, de „părtașă”, prin care poate accede la puterea creatoare a lui Dumnezeu (N. Brînzeu, 1932, nr. 3, p. 4), ceea ce justifică investirea ei cu un rol de îndrumător spiritual al familiei și de garant al continuității valorilor tradiționale.

În același timp, revista conturează un model de apostolat direct, realizat prin acte de caritate și implicare în acțiuni colective. Astfel, se afirmă că „faptele de milă creștinească” constituie expresia cea mai concretă a vocației feminine, fiind considerate mijloace de mântuire personală și comunitară. Caritatea nu se limitează la gesturi private, ci este recomandată sub forma acțiunilor colective organizate – prin asociații, reuniuni sau societăți feminine – care dau durabilitate și amploare demersului individual. În această cheie, apariția asociațiilor de femei în Transilvania și Banat, sub titulatura de „reuniuni de femei” cu caracter interconfesional, este interpretată ca o instituționalizare a străduinței feminine, un cadru menit să canalizeze energiile morale și spirituale către binele comun.

Revista subliniază însă că aceste structuri organizatorice sunt doar „cadrul” formal, care își dobândește eficiența reală numai prin „zelul membrilor” (N. Brînzeu, 1932, nr. 4–5, p. 6.). Accentul cade, așadar, pe interiorizarea valorilor morale și pe disponibilitatea de implicare activă a femeilor. Apostolatul este prezentat drept antidot la criza morală a societății interbelice, dar și ca misiune civilizațională, prin care femeile contribuie la ridicarea culturală și spirituală a propriilor comunități.

Prin această perspectivă, *Flori de Crin* configurează o tipologie a feminității active: femeia nu mai este doar păstrătoare a tradițiilor familiale, ci și agent de transformare socială, capabil să transpună în faptă principiile creștine. Apostolatul și caritatea devin astfel fundamente ale unei sociabilități feminine interbelice, care conjugă valorile religioase cu angajamentul civic și care articulează un ideal de femeie modernă, dar fidelă ethosului creștin.

CONCLUZII

Revista *Flori de Crin* își face apariția în 1932, într-un context social și politic tensionat, marcat de ecourile crizei economice din 1929 și de frământările care vor culmina, câțiva ani mai târziu, cu tulburările politice interne și cu ascensiunea regimurilor autoritare în Europa. Își încetează apariția în 1936, urmând ca în următorul an să se manifeste o criză în spațiul politic românesc, când, după alegerile din decembrie 1937, regele Carol al II-lea a concentrat în mâna sa puterea politică, inaugurând un regim personal. În acest sens, durata scurtă de viață a revistei trebuie interpretată și în corelație cu instabilitatea structurală a epocii interbelice.

Dincolo de contextul istoric, *Flori de Crin* nu și-a propus să redea realitatea imediată a vieții cotidiene interbelice, ci să contureze un ideal normativ al feminității, construit prin filtrul moralei creștine și al exigențelor religioase. Modelul propus – femeia-soție-mamă – este unul articulat pe virtuți, pe recursul constant la Sfintele Scripturi și pe asumarea unei misiuni educative și morale în viața de familie și în societate. Dacă modernitatea interbelică aduce în prim-plan elemente vizibile de emancipare feminină – concursurile de frumusețe, presa dedicată femeilor, revendicările privind drepturile civile și politice –, revista se poziționează ca instanță de corecție morală, reafirmând că emanciparea autentică nu se poate desprinde de fundamentul religios și de exercițiul virtuților.

Cercetarea revistei ne-a permis să configurăm o veritabilă filosofie socială a feminității interbelice, în care rolurile femeii sunt stratificate în ipostaze multiple: garant al moralității în familie, mediator spiritual între Biserică și comunitate, agent de apostolat indirect (prin educația copiilor și consolidarea vieții de familie) și direct (prin acțiuni caritabile, asociații feminine, societăți de binefacere). În același timp, revistei îi revine funcția de a delimita clar pericolele modernității frivole – moda excesivă, dansurile moderne, spiritismul – și de a reafirma că biserica, printr-o presă creștină militantă, este chemată să întărească forța morală a femeii.

Tiparul feminin care se degajă din paginile revistei este unul complex: femeia virtuoaasă și evlavioasă, capabilă de recunoștință și cumpătate, înzestrată cu puterea credinței și cu iubirea care izvorăște din inimă, și care își asumă rolul de educator moral al națiunii. În această logică, maternitatea devine misiune fondatoare, prin care se transmite patrimoniul spiritual și cultural, iar participarea civică se conjugă cu fidelitatea față de tradiție.

Deși existența revistei *Flori de Crin* a fost limitată la doar cinci ani, ea a reprezentat o platformă unică de exprimare a elitei feminine interbelice din Transilvania, o scenă în care s-a articulat un discurs coerent despre misiunea femeii în restaurarea valorilor morale și despre lupta împotriva decadenței sociale. Publicația se constituie, așadar, nu doar ca un produs cultural de nișă, ci ca un experiment de presă religios-literară, singular în spațiul românesc interbelic, care a exercitat un impact semnificativ în special asupra segmentului educat al femeilor. Prin mesajul său, *Flori de Crin* a confirmat că emanciparea feminină în Transilvania interbelică s-a construit nu împotriva tradiției religioase,

ci în interiorul acesteia, prin reinterpretarea vocației creștine a femeii ca fundament al reînnoirii societății.

BIBLIOGRAFIE

CĂRȚI:

- Berger, p. L., & Luckmann, T. (1999). *Construirea socială a realității*. Editura Univers.
 Nădășan, T., (2009). *Comunicarea construiește realitatea*. Editura Idea Design&Print.
 Mancaș, G., (2003). *Dicționar de expresii și locuțiuni latine*. Editura Științifică și Enciclopedică.
 Lewis, C.S.(2017). *Cele patru iubiri*. Editura Humanitas. p. 221.

PUBLICAȚII:

Revista Flori de Crin:

- Poșta redacției*, nr. 2, 1932, p. 15.
 P. Teofil A. Bălibanu, *Răspunsuri*, nr. 1, 1932, p. 19.
 Valeriu Traian, *Binecuvântarea Arhierescă*, nr. 1, an 1932, p. 2.
 ***. *Cuvânt-program*, nr. 1, 1932, p. 3.
 I. C. Cătuneanu, *Cerem ajutor femeii*, nr. 1, 1932, p. 8.
 Irina Berinde, *Virtutea, femeia și lumea*, nr. 1, 1932, p. 9.
 S. Chișiu, *Emanciparea femeii prin creștinism*, nr. 1, 1932, p. 12.
 Ioan Vultur, *Dans și dans. Întreita primejdie a dansurilor moderne*, nr. 1, 1932, p. 14.
 Ioan Vultur, *Dans și dans*, nr. 2, 1932, p. 6.
 Nicolae Brânzeu, *Femea în ogrorul lui Hristos*, nr. 2, 1932, p. 4.
 Nicolae Brânzeu, *Apostolatul indirect al femeii*, nr. 3, 1932, p. 4.
 S. Chișiu, *Câți copii?*, nr. 2, 1932, p. 5.
 Filotea Dumbrăvă, *Masculinizare sau decadență*, nr. 3, 1932, p. 5.
 Irina Berinde, *Forța morală*, nr. 4-5, 1932, p. 5.
 E. Precup, *Să avem politețã*, nr. 3, 1932, p. 6.
 S. Chișiu, *Hărnicia soră cu evlavia*, nr. 4-5, 1932, p. 17.
 Tincuța Murguleț, *Fii perlele căminelor!*, nr. 3, 1932, p. 4.
 Viorica Deleanu, *Rolul femeii în prosperarea neamului*, nr. 3, 1932, p. 14.
 Dominic Neculăeș, *Adolescența*, nr. 6, 1932, p. 6.
 Teofil A. Bălibanu, *Crăciunul, săracii și femeia*, nr. 6, 1932, p. 14.
 Nicolae Brânzeu, *Apostolatul direct al femeii*, nr. 4-5, 1932, p. 6.
 Episcop Alexandru, *Iarăși moda*, nr. 1, 1933, p. 4.
 Ioan Vultur, „*Miss-urile*”, nr. 2, 1933, p. 7.
 Ion Berinde, *Familia*, nr. 1, 1933, p. 10.
 Elena Pop Hossu Longin, *În chestia feminina*, nr. 2, 1933, p. 3.
 Mihail Robu, *Unde e copilăria?*, nr. 2, 1933, p. 8.
 Ilie Vetișan, *Tată și Mama*, nr. 2, 1933, p. 9.
 Pr. Dr. Potcaș, *Mama creștină*, nr. 8-9, 1933, p. 8.
 Tincuța Murguleț, *Feminismul și familia*, nr. 2, 1933, p. 11.
 M. Theodorian Carada, *Glasul inimii*, nr. 7, 1933, p. 5.
 Aurel Aldea, *Educația creștină în familie*, nr. 8-9, 1933, p. 7.
 Vera Calangiu, *Educația fetelor*, nr. 8-9, 1933, p. 6.
 Dr. Nicolae Flueraș, *Ce să citim?*, nr. 6, 1934, p. 11.
 Sorica Vlădescu, *Puterile sufletului românesc*, nr. 6, 1934, p. 11.
 Florica Sabadășiu, *Apostolie feminină*, nr. 1, 1934, p. 10-11.
 Ioan Georgescu, *Femeia în lumina creștinismului*, nr. 2, 1934, p. 4.

- S. Chișiu, *Postul trupesc și postul sufletesc*, nr. 2, 1934, p. 7–8.
 Dr. Potcaș, *Inima feminină*, nr. 1, 1934, p. 10.
 Dominic Nicolăeș, *Adolescența*, nr. 1, 1934, p. 7.
 Florica Sabadășiu, *Credință și iar credință*, nr. 6, 1934, p. 17.
 Dr. Ion Banea, *Să-l chemăm pe Isus în viața noastră*, nr. 10, 1934, p. 5.
 George Perneșiu, *Cât poate Dumnezeu*, nr. 10, 1934, p. 12.
 Nicolae Brînzeu, *Regele în biserică*, nr. 1, 1935, p. 4.
 Victoria Dulfu, *Să ne întoarcem la Isus*, nr. 3, 1935, p. 5.
 Cornel Andrea, *Glusul conștiinței*, nr. 3, 1935, p. 8.
 Pr. Valeriu Gregoriu Sima, *Credința în sufletul femeilor*, nr. 9, 1935, p. 8.
 Dumitru Mărgineanu, *Femeia română în ofensiva morală*, nr. 4, 1935, p. 3.
 I. Agârbiceanu, *Conștiința – o floare gingașă*, nr. 4, 1935, p. 5.
 Ion Berinde, *Traiu în familie*, nr. 2, 1935, p. 6.
 Pr. T. Dr. Potcaș, *Sexul frumos*, nr. 2, 1935, p. 7–8.
 Florica Săbădușiu, *Contractul*, nr. 2, 1935, p. 9.
 Myriam, *Prietenia colier de perle*, nr. 8, 1935, p. 7.
 N. Fântânariu, *Idealul de femeie după Biblie*, nr. 3, 1935, p. 3.
 Dr. Ion Banea, *Vrem femeia română: luptătoare*, nr. 2, 1935, p. 3.
 Cornel Andrea, *Nevinovăția de copil: condiție pentru a intra în împărăția cerească*, nr. 1, 1935, p. 8.
 Myriam, *Pacea divină*, nr. 5–6, 1935, p. 11.
 Pr. T. Dr. Potcaș, *Femeia vrednică*, nr. 10, 1935, p. 10.
 Pr. T. Dr. Potcaș, *Sexul evlavios*, nr. 1, 1936, p. 9.
 Al. Lascarov Moldovanu, *Păcatul leneviei*, nr. 2–3, 1936, p. 3.
 Ion Banea, *Însemnări fugare...*, nr. 4, 1936, p. 4.
 Pr. T. Dr. Potcaș, *Sexul evlavios*, nr. 4, 1936, p. 5.
 Eugenia Mureșanu, *Prietenia*, nr. 4, 1936, p. 5.
 Liana Merișanu, *Femeia și patria*, nr. 2–3, 1936, p. 10.
 Nicolae Pepene, *Ionică*, nr. 2–3, 1936, p. 15.
 Florica Sabadășiu, *Rolul învățătoarei în educația morală a satului*, nr. 2–3, 1936, p. 13.
Poșta redacției, nr. 2–3, 1936, p. 19.
Răspunsuri, nr. 2–3, 1936, p. 20.
Poșta redacției, nr. 7–10, 1936, p. 34.

STUDII:

- A. Rus, *Reuniunile mariane în eparhiile greco-catolice românești (1900–1948)*, în „Studia UBB Theologia Catholica”, nr. 1/2011, p. 33.
 M. Popa, *Momente din trecutul presei sălăjene românești*, în „Acta Musei Porolissensis”, an XXVIII, 1994, p. 521–523.
 V. R. Pop, *Chemare la un parastas spiritual*, în „Caietele Silvane”, 2014, nr. 5, p. 35–36.
 F. Teodorașcu, *Problema afirmării personalității feminine comentată în ziarele epocilor trecute*, în „Limba română. Revistă de știință și cultură”, Chișinău, nr. 3–4, 2018, p. 163.

ARTICOLE

- Marin Pop, *Înființarea Școlii de Fete a Reuniunii Femeilor Române Sălăjene (1888)*, vezi: <https://www.magazinsalajean.ro/cultura/infiintarea-scolii-de-fete-a-reuniunii-femeilor-romane-salajene-1888>.
 Marin Pop – director Muzeul Județean de Istorie și Artă Zalău-, *Mișcarea culturală feminină din Sălaj* pe <https://muzeuzalau.ro/miscarea-culturala-feminista-din-salaj/>.
 Cu ocazia celei de a 43-a adunări generale a Reuniunii Femeilor Române Sălăjene din Simleul-Silvaniei, desfășurată la 1 decembrie 1924, se solicită primirea reuniunii sub Înaltul Patronaj al M.S. REGINA Maria, acord obținut în 19 februarie 1925, vezi <https://muzeuzalau.ro/miscarea-culturala-feminista-din-salaj/>.

Nr. 1. Maiu 1932. Anul I.

FLORI DE CRIN

REVISTĂ FEMENINĂ

NIHIL SINE DEO

REDACTOR RESPONSABIL:
P. TEOFIL A. BĂLIBANU

LĂUDAT SĂ FIE ISUS!

Cuvânt — program.

Pornim la drum. Ne acontăm în necunoscut. Timizi, sfioși, dar cu convingerea că **trebuie** să începem lupta și întâmpinăm furtuna pe care o vor deslănțui asupra noastră dușmanii. Convingerea aceasta ne înflăcărează și zădărniciștii noștri înțeleg că... prietenii ne vor ajuta.

Români-creștini, să ne trezim, căci două mari crize amenință lumea cu prăpăd: **criza morală și criza materială**. Având în vedere, că criza morală tinde să ne închidă calea spre Isus, că vrea să ne răpească până în poftina credință ce ne-a mai rămas, și mai ales, că vrea să ne distrugă neamul prin „imoralitate”, nu vom șovăi clipă în a afirma, că cel mai mare pericol ce ne amenință este **criza morală**. Istoria ne prezintă exemple edificatoare pentru a ne convinge, că și cele mai puternice popoare ale pământului, prin slăbirea credinței, au ajuns la apogeul imoralității și s'au prăbușit. O știu aceasta însă și dușmanii noștri; numai așa ne putem explica îndrăzneala cu care lucrează atât de sistematic, pe căi ascunse, la distrugerea indivizilor din cari se compune neamul nostru românesc. Și trebuie să știm, că dușmanii sunt mulți și puternici, că luptă cu mijloace infernale și că sunt foarte potrivni de periculoși pentru Biserica, Neam și Țară. Deci până nu e târziu, să ne strângem rândurile și să punem față în față cu realitatea...

Curenți subversive — sub forme moderniste — pătrund tot mai adânc în toate straturile societății. Și trebuie să ne îngrijoreze și mai mult este, că au început a pune stăpânire formală chiar pe biata femeie umană, iar imoralitatea femeii se revărsa asupra întregii nații. Femeia este educatoarea (învățătoarea, profesora, mama!) generației de azi și mâine! Și dacă ne gândim, că și tineretul feminin se găsește astăzi la o răsunătoare... că în mijlocul atâtor tentații satanice se află complet desorientat și **trebuie** să ne punem pe gânduri, dar mai ales pe **lucru**, fiindcă avem o stăruie datorită de conștiință în fața lui Dumnezeu și în fața Neamului, să jertfim și ce, pentru a mântui de peire tineretul, femeia și Națiunea.

Astăzi presa de șantaj, cu romanele-i senzaționale, revistele-i frivole și obscene — ce-și răspândesc duhoarea travasoare cu multă putere și efect — zărele cu reconstruiri de crime nu sunt altceva decât un mijloc direct, ori indirect, de-a propaga marala filozofică (?), liberă, animalică, — **morală imorală** —. Cinematografele, teatrele, etc., s'au depărtat de Dumnezeu și de scopul lor; de-a fi un mijloc pentru educație bună, constructivă. Și când proape tot ceace s'ar intitula „nou” și „modern” s'a pus în serviciul Satanei, ce ne mai rămâne decât a face o ultimă încercare — punându-ne toate sforțările — pentru a contrabalansa aceasta acțiune criminală?

„Armis arma opponenda!”

Spre a pune stavila potopului de imoralitate, care ne amenință, va trebui să luptăm (cu disperare chiar!). Și cu arme corespunzătoare, pentru a readuce societatea la **Isus cel părăsit și isgonit**... Un rol puternic va avea aici femeia. Femeia, care ne-a legănat pe brațul său din cea mai fragedă vârstă, care ne-a învățat să îngănim silabe și cuvinte, care ne-a îngrijit, crescut și educat. Prin ea vom putea arăta calea spre cer tuturor fiilor și fiicelor. Deci pe această femeie va trebui să o câștigăm întâi pentru Isus. — Amvonul de azi, ce poate să pătrundă în toate ascunzăturile — dela „palat” până la „colibă” — este presa. — Ne trebuie o presă creștină, o presă care să propovăduiască pe Isus și să avertizeze femeia de cloaca imoralității, o presă feminină, o revistă feminină religioasă-literară, bazată pe principiile solide ale moralei creștine, **iată ceace ne lipsește**...

În urma multor meditații ne-am hotărât să scoatem, aici, în acest colț de țară, revista feminină „Flori de Crin”, un lucru ideal, dar foarte greu în vremurile grele, băntuite de criza cumplită ce ne sugrumă. Și totuși acum se impune preschimbăm cuvântul în fapt, căci cauza crizei materiale este criza morală în care zace sârmana omenire sortită două ori la peire: trupească și sufletească. Revista noastră deci, va avea de scop primar: apărarea tineretului român — mai ales — de imoralitatea ucigașă, iar ca scop secundar: să-i dea nutreământ sufletesc curat și să re-lucească la Isus socotirea, prin presa și acțiunea creștină; se va năzui să dea nutreământ sufletesc, în conformitate cu viziunile timpului, atât din domeniul religiei, cât și din al literaturii ba chiar din al filozofiei, științei, artei, etc., precum — bineînțeles — prin prisma purificatoare a moralei creștine; ea se va feri de tot ce ar putea contribui la slăbirea dragostei între frați; în special se va feri de **politică și confesionalism**. Deci revista „Flori de Crin” nu face politică de partid, ci numai una: **românească și creștinească**. Mai departe, „Flori de Crin” se va năzui să deaască în inimii tinere adevărate flori de crin și să le păzească intactă nevinovăția și curătenia lor sfântă. În mare, „Flori de Crin” nu va fi o revistă apologetică-dogmatică, ci **apologetică-morală**. Ea va susține, promova, apăra morală creștină și va lupta împotriva tuturor, cari — făcând ori în ascuns, direct ori indirect — vor ataca figura morală adevărată: **morală lui Hristos**, și va vesti pretutindeni deviza Țării noastre: **Nihil sine Deo**.

Toți cății simțitori românești și creștinești, întindeți mâna de ajutor revistei „Flori de Crin”. Coloanele revistei vor fi deschise pentru toți, cari vreau să muncească în această grădiniță creștină. Cari altfel nu puteți, faceți propagandă înălțăți rugăciuni la Tronul cereș — prin sf. Tereza, Patroana noastră — pentru revista:

„FLORI DE CRIN”.